

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

1 an 200 Lei
6 luni 100 Lei
3 luni 50 Lei
străinătate 500 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava-Mică sub Nr. 8—1933.

Internețatori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior

Proprietar și director: IULIU MAIOR

Redactor: SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

24 Ianuarie

— Zi de înfrățire românească —

... „Suntem milioane de Români
răslețiti. Ce ne lipsește ca să ajun-
gem un neam tare? Unirea, numai
unirea! Să trăiască unirea Româ-
nilor!”

G. Negri (27 Dec. 1848).

Din vremuri străvechi, când ființa
neamului nostru abia se'nchegase din al-
turi, nobilul roman pe trunchiul dacic,
arta a vrut ca să fim așezați aici, în
„căminul tuturor răutăților”, în drumul tu-
ror neamurilor barbare, ce împinse unele
pe altele de sărăcia pământului lor sau
de lăcomia după pământul roditor al al-
turi, au năvălit în valuri, de la răsărit și
până noaptea, spre apus și miiazăzi. În fața
hoiului cutropitor am stat ca o stâncă
de granit, căci „apa trece, pietrele rămân”,
astfel, unele au trecut peste noi ca să se
acască și să se stingă undeva prin apusul
depărtat, iar altele s'au așezat împre-
jurul nostru, hărțuindu-ne și căutând să
ne subjughe. Toate s'au izbit însă de pu-
terea de viață a neamului românesc, care
simțea unul și același de amândouă
partile Carpaților. Niciodată munții Car-
pați n'au fost un zid despărțitor de frați,
dimpotrivă, au fost o legătură de unire
tre Români de dincolo și de dincoace
de trecătorile lor!

Dușmanii trecători, ca și cei stator-
nici din jurul nostru, au împiedecat, a-
cuma — mai bine zis — au întârziat for-
marea unui stat unitar românesc. Unirea
tuturor Românilor — așa a fost scris —
nu s'a putut săvârși decât prin lupte grele
și suferințe amare. Căci, dușmănia și lă-
comia vecinilor — mulți și puternici —
au încetat să-și îndrepte ochii și uneori
ghiașă, spre frumoasele și bogatele noas-
tre țări, folosindu-se și de faptul că erau,
acuma nu desbinate cu dușmănie, dar nici
înite, pentruca laolaltă să se împotri-
casă mai ușor vrăjmașului comun.

Deși trupul Daciei a fost sfâșiat, su-
fletul ei însă niciodată! Români din Mun-
tenia, Moldova și Transilvania au fost
amururile aceluiași trunchiu, trăgându-se
în aceeași tulpină. Ceeace ne-a ținut le-
găți împreună a fost: obârșia, credința,
limba, așezămintele și obiceiurile. Căci
vornicul Grigore Ureche: „Românii,
și se afla lăcătoria la țara ungurească
la Ardeal și la Maramureș, de la un loc
sunt cu Moldovenii și toți dela Râm (Roma)

se trag” (Letopiset); iar logofătul Miron
Costin scrie: „Locuitorii țării noastre a
Moldovei și a țării Muntenestii... și a Ro-
mânilor din țările ungurești, tot un neam
sunt și odată descălecați”. (Letopiset).

Cea dintâi unire a tuturor Românilor
sub același conducător s'a făcut la anul
1600, pe timpul lui Mihai Viteazul. Din
cauza răutății și pizmei omenești — care
vine de la diavolul, — această unire a fost
numai de câteva luni, căci marele voevod
cade răpus de dușmani.

A doua unire, și care este cea din-
tâi mare sărbătoare națională a noastră,
căci ea este începutul unirii celei depline
a întregului neam românesc, este ziua de
24 Ianuarie 1859 — astăzi împlinindu-se
83 de ani de atunci, — când Moldova și
Muntenia s'au unit pentru totdeauna sub
mâna ocrotitoare a lui Alexandru Ion
Cuza.

Prin realizarea unirii și prin refor-
mele sale — în special împroprietărirea
țăranilor (1864) — Domnitorul Alexan-
dru Cuza a netezit căile urmașilor săi și a
înlesnit marea și greaua operă a înteme-
ierii statului român de astăzi. Căci, unirea
celor două principate: Moldova și Mun-
tenia, stă la temelie României moderne.

Ca și în trecut, nouă celor de astăzi,
pentru realizarea tuturor dorințelor, ne
trebuie un singur lucru: unirea, unirea tu-
tuturor, pentruca strâns uniți, să fim tari,
să fim în stare a răzbi prin toate greu-
tățile ceasului de față. Fiindcă, unirea
noastră va însemna pieirea tuturor duș-
manilor. Istoria ne este martoră, căci ne-
unirea și neînțelegerea au distrus împă-
rății puternice și popoare mari au ajuns
în robie. Unirea duce totdeauna la bi-
ruință!

Să fim vrednici urmași ai înainta-
șilor noștri!

Prof. Teodor Seiceanu

Când pleacă recruții. Nouii recruți,
adică tinerii născuți în anul 1920 și 1921 vor fi
incorporați pe data de 10 Februarie. Termenul
de prezentare este până la 14 Februarie. Odată
cu incorporarea recruților se face și inserarea
de voluntari. Se pot angaja ca voluntari tinerii
care au împlinit 18 ani.

Din raiul bolșevic

— Câteva fapte și obiceiuri adevărate —

Bolșevicii înfrânți, se retrag din Cernăuți.
Infurțați peste măsură din cauza înfrângerii,
cel rămas în urmă se răsbună pe arestații
români astfel: că-i leagă unul de altul și-l
așază cu fața 'n jos pe pământ. După ce a fost
făcut acest pod viu, tancurile bolșevicilor au
trecut peste ei, transformând în grămadă de
carne câteva sute de Români.

În timpul ocupației bolșevice în Bucovina
și Basarabia, când un bărbat pleca dimineața
la serviciu, cei de acasă nu-l ziceau: „mergi
săuștos!” sau „drum bun!” cum zicem noi, ci
li spuneau „să vii fără ani!” Adică, cum să
viți fără ani? Apoi șșș, că respectivul să se
întoarcă acasă fără nici o condamnare la câțiva
ani închisoare.

Mulți dintre Români basarabeni și buco-
vineni erau duși în Siberia. În fiecare săptă-
mână trenuri întregi cu Români plecau în Si-
beria. Unii erau ridicați cu nevastă și copii
cu tot.

La intrarea armatei române în Basarabia
în fiecare casă găseai lăzi cu pâine uscată.
La întrebarea că ce rost au, primeai răspunsul:
apoi, suntem, respective eram pregătiți pentru
Siberia.

De aceea uscați pâine? Da! da! Căci poli-
ția bolșevică — în vremea ocupației — venia
în fiecare noapte la câteva case din fiecare
sat sau oraș din Basarabia. Mașina poliției
comuniste se oprea la poartă după miezul
noptii. Poliția intra în casă și cerea numele
celor arestați. Aceștia într'un sfert de oră tre-
butau să fie îmbrăcați și cu bagajul în mașină.
Întârziat o secundă, erai împușcat. Nenorociții
de arestați știau că nu se vor mai reîntoarce
niciodată. De aceea se pregăteau. De aceea
bagajul și lada cu pâine uscată aștepta lângă
ușă. Altfel riscu să plece fără merinde.

E interesantă însă primirea arestaților
români prin gările Rusiei bolșevice.

Trenurile cu arestații ședeau în gări câte
o jumătate de ceas. Pe peron în acest timp
se țineau cuvântări, arătându-se în spre ei cu
mâna. După care urma, ca mulțimea bolșevică
să le strige a bucurie și să-le arunce nefe-
riciilor flori!

Românii se întrebau, cum bolșevicii pri-
mesc pe arestați în gări cu flori și cuvântări.
Să vedem!

Pe aceste trenuri pline cu oameni duși
la moarte în Siberia era scris cu litere mari:
„În acest tren se află câteva mii de Români,
care au fugit din România, venind în „raiul
bolșevic. Ieșiți-le înainte cu flori și cuvân-
tări!”

Cei cari țineau cuvântările și aruncau florile nu știau că în vagoane se află mil de români sortiți să moară în vagoane, mâncați de viermi după drum de săptămâni spre Siberia. Iată ghicitoarea! ... Și frica atârna în fiecare familie din Basarabia, ca și din toată Rusia, întocmai ca sabia legată cu un fir de ață deasupra țiganului, când s'a visat împărat, căci dacă nu erai răpit în noaptea asta, apoi ușor îți putea veni rândul în noaptea următoare. Așadară bunătatea raiului bolșevic consta într-o groază continuă.

După ce am văzut veselia trupezască din raiul roșu, să vedem și bucuria sufletească, adică otrava sufletească.

Dascălul bolșevic, când intra în școală, învățase pe băieți să-l salute, nu cu bună-ziuă ci toți să-l zică deodată: „Nu este Dumnezeu!” La ceace învățătorul comunist le răspundea băieților: „Nici nu a fost vreodată!”, iar copiii trebuiau să mai spună: „Și nici nu are să fie niciodată!”

Ori bolșevicii, chiar prin faptul că sfărâiau că n'ar fi Dumnezeu, dovedeau că este. Căci de un lucru care nu este, nu te împiedică. Iar de Dumnezeu, că este, de aceea se împiedică.

După formula de mai sus pomenită, copiii se așezau în bănci și începeau lecțiile.

Și învățătorul comunist începea a le spune băieților vorbe dela ușa cortului, adevărate porcărit.

Aliși spuneau copiilor: Băieți, în clasă la mine toți trebuie să vă învățați a fuma. Căci câmpărând tutun și țigări, mărim câștigurile statului. Deci să nu mai găsec nici un băiat care să nu fumeze.

Și copiii dela 6 ani, începură să fumeze pe uliță și acasă, aruncând fumul în obrazul părinților, pe întrecute. Iar dacă părinții încercu să oprească pe copii de a fuma, atunci învățătorul fiind informat de băiat îi spunea poliției, care îl aresta pentru Siberia, sub motivul că sabotează statul.

„Dacă părinții voștri, se închină, au icoane ascunse să ne informați numai decât”. Ca să-l atragă pe partea lor, învățătorii spuneau co-

piilor să-le spună ori de câteori vor fi trași de urechi sau muștrați de părinții lor.

„Tată, să știi că dacă nu-mi dai o rublă, am să-l spun învățătorului că mi-ai dat o palmă și vei fi condamnat la 3 ani închisoare”.

„Dar nu ți-am dat nici o palmă”, răspundea cu frică tatăl băiatului.

„Parecă e nevole să mi-o dai”, continua obraznic băiatul. „E deajuns să spun tovarășului învățător, că m'ai bătut. El are să mă creadă pe mine și nu pe tine. Așa că de nu-mi dai rubla, intri la temniță, sau pleci în Siberia”.

Uneori se întâmpla, că cel din Siberia scriau rudelor câte o scrisoare, în care le scriau că sunt sănătoși și că o duc foarte bine.

Șiretlicul bolșevic era frate cu celelalte. Arestatul pentru Siberia, înainte de a fi omorât, scria scrisoarea pe care i-o dictau poliștii bolșevici. Epistola luată apoi de poliștii, după două săptămâni era pusă la poștă, când cel care o iscălise era mort deja.

De închelere, nu găsec mai nimerit decât să zicem cu cea mai caldă inimă: „Doamne ferește-ne de raiul bolșevic!”

Pr. Octavian Fulicea
Hârseni—Făgăraș

Pentru ce și ce sufer sufletele în purgator

Dumnezeu nu lasă nici un păcat nepedepsit, pentru că omul, făptura lui Dumnezeu, răscolându-se împotriva ziditorului său, trebuie să-și primească pedeapsa vrednică. Chiar și păcatele ușoare le pedepsește Dumnezeu. Gândiți-vă la bătrânul preot Zaharie, care nevoind să creadă cele spuse de inger, a amuțit. Adu-

ceți-vă aminte de Moise, cum aflându-se cu poporul evreesc în pustie, și neavând apă, a căzut dimpreună cu fratele său Aaron în genunchi și s'a rugat de Dumnezeu, să dea apă. Iară Dumnezeu a grăit către Moise: totagul și adună pe fiii lui Izrael; să-l ducă la stâncă și scoateți apă din piatră și adunați adunarea și dobitoacele lor”. Moise însă îndoit că va putea scoate apă din stâncă, apa cu toate acestea a ieșit, îndatăce a lovit Moise de două ori stâncă. Iată însă că Dumnezeu numai decât l-a și pedepsit pentru ceasta zicând: „Fiindcă n'ați crezut și nu m'a slăvit înaintea fiilor lui Izrael, pentru aceea veți povăzui pe acest popor în pământul strămoșilor voștri.”

Dar nici păcatele grele, odată lertate și af. taină a spovedaniei, nu le lasă Dumnezeu fără pedeapsă. Astfel Adam și-a deplăns și cunoscut păcatul, cu toate acestea a fost amnic pedepsit: „Blestămat să fie pământul în lacrimile tale. Întru necazuri vei mânca pământul în toate zilele vieții tale și în sudoarea tăie, până te-vei întoarce în pământul din care ești luat. Că pământ ești și în pământ te întorcel”. Tot asemenea a pășit și David, luând pe Virsavee, mușerea lui Urie, de se după ce a dat poruncă păcătoasă de a-l aspe pe Urie în așa loc în război, ca să moară, și s'u pocăit în sac și cenășă, a fost totuși apedepsit de Dumnezeu prin aceea că fiul lui Avesalon s'a răscolat împotriva lui, însă a biruit și ucis, iară David a fost nevoit să tângue: „Fiul meu Avesalon! Eu să fi murit pentru tine, Avesalone, fiul meu, fiul meu”.

De aceea și zice săborul Tridentin, la canonul 6, 30, că celce nu și-a ispășit păcatul aici pe pământ, și-le va ispăși în purgator. Tocmai de aceea să nu ne mulțumim nici cu săvârșirea canonului pe care ni-l dă purgatorul în sf. spovedanie, ci să mai adăugăm și câteva rugăciuni, posturi sau milostenii, de mărirea păcatelor spovedite, că e mai bine suferim aici pe pământ decât în purgator.

După ce păcatele cele mai multe le face cu ajutorul simțurilor noastre, Dumnezeu dispesește în purgator tocmai simțurile noastre. Înainte de toate ochii prin aceea că el nu

Foia „Unirii Poporului”

Iarnă

A scuturat o mână nevăzută
Steluțe albe, mici și înghețate
Și pomii 'n margine de drum, și case
În neaua rece toate s'ngropate.

Și gerul a 'nghețat orice suflare,
Satu-i pustiu. Trosnesc lemne 'n pădure,
Pe lângă gard, nici urmă de cârare
Din hornuri se ridică fumuri sure.

La ușa unei case, lângă scară
Pe un mănunchi de paie înghețate
A adormit încolăcit un câine
Cu furfuri prinși de părul de pe spate.

Dar iată, că din amorțea rece
S'a ridicat o formă de vleață;
O cloară peste sat în jugă trece
Privind de sus la puberea de ghiță.

Și a 'nserat. P'un cer ca de cerneală
Ș aprind steluțe galbene făclia,
Iar luna albă 'n halna-l nupțială
Și-a arătat de după un deal chelia.

Apoi adoarme satu 'n gluga albă
Și dorm cărbunii 'n vetre încălzite
De gerul aspru 'n noaptea luminată
Par toate nălucl recli, incremenite.

Ortană

De ce tot plângi mămică,
Te doare ceva? Spune!
De ce ești toată 'n negru
De ce nu mai faci glume?

Iar seara la culcare
Te rogi mereu plângând
Și noaptea, mamă dragă,
Mereu te-ai ofiând.

De te-ai vedea tăticul,
S'ar supăra pe tine.
Dar... el e dus la oaste!
Mămică, nu mai vine??!

Te-am întrebat atâta
Și tu mi-ai spus că: măine!
Atunci de ce plângi mamă?
Și ești în negru! Spune!

Dar mama nu-l răspunde,
Cu ochii duși departe
Priveste pe fereastră
Un măr cu roade coapte..

Ș'apoi strângând în brațe
Copilul mult iubit,
Cu'n hohot de durere
Cu glasul răgușit

Copilului îi spune:
O, Ingerăș iubit
Noi nu mai avem tată
În lupă... a murit!!!

În casă focul arde
Cu glasu-l cel ferbinte
Și raza-l luminează
Icoana Maicii Sfinte.

Afară, toamna rece
S'a îmbrăcat în negru
Și vântul întonează
Urlând, un marș funebru.

Varhaniovschi A.
teolog an II.

Constantin Voinicul și Ileana Cosinzeana

(continuare).

„De ai zis-o dela tine Constantine, om vei fi; de ai zis-o dela altul mare om acela” gândi împăratul întru sine, apoi cându-se către fecior îi zise: „Încame Constantine, dar să știi că 128 de ani au trăit de când am lepădat toate vestmintele și

vedea fața lui Dumnezeu, ceace este cea mai mare pedeapsă. Sufletele din purgator sunt suflete bune, cari îl iubesc pe Dumnezeu și doresc să-l slujască și să-l vadă. Dumnezeu însă numai prin aceasta le pedepsește. Cât de mult suferă omul setos după apă, atunci când nu o poate avea! Mai ales bieții oameni răniți și pierși sunt aceia cari știu să prețuiască apa, care ori că nu o au ori apoi nu li-se dă. Atunci mai sufer și sărmanele suflete din purgator; dorul lor după Dumnezeu e nespus de mare, dar, din pedeapsă, nu-l pot nici cum vedea.

El mai pedepsește apoi Dumnezeu pe cei din purgator și cu suferințe grozave, și anume în foc. În privința aceasta aproape toți sfinții sârbi sunt de aceeași părere. Sf. Toma de Aquino spune că între purgator și Iad nu este nici o deosebire decât aceea, că pe când Iadul veșnic, purgatorul are sfârșit.

Mărimea și durata suferințelor din purgator atârnă dela mărimea păcatelor. Cu cât făcui ceva mai multe păcate ușoare, cu atât va suferi mai mult și mai tare.

De aceea se și roagă sf. Augustin zicând: Doamne, aici mă arde, aici mă tale, aici mă arde, aici mă tale, aici mă arde, aici mă tale, aici mă arde.

Părintele Iuliu

Pilde pentru viață

Moartea e o cheie de aur

Sf. Carol Baromeul aflând în palatul său episcopal un tablou care reprezenta moartea în forma unui schelet cu o coasă în mână, porunci unui pictor să înlocuiască coasa de pe tablou cu o cheie de aur, pentru că moartea ne deschide ușa Raiului.

Dacă un rege s'ar afla închis într-o temniță latinească, rece și umedă, care nu i-ar bucuria când ar auzi că i-se deschide ușa pentru a fi eliberat și condus la palatul regal, ne ar putea înțelege deplin fericirea pe care o avea David când ruga pe Dumnezeu să-i deschidă din prinoare sufletul său. Apoi se știe că bătrânul Simeon, luând în brațe Pruncul

Isus, nu-i ceru alt dar decât acela de a muri, pentru a scăpa de încetușurile vieții prezente.

Merse la moarte cântând „Te Deum“

Cardinalul Fisher, osândit la moarte pentru credința sa catolică de către destrăbălatul rege Henric al VIII-lea, era condus spre locul de execuție. Când sări butucul pe care trebuia să i-se taie capul, aruncă bastonul de sprijin și zise: „Haideți, picioarele mele, călcați mai repede; nu mai suntem departe de paradiz“. Înainte de a muri, intonă *Te Deum*, pentru a mulțumi lui Dumnezeu că l-a învrednicit să moară pentru credința sa, apoi plin de bucurie își așeză capul sub securea călăului, pentru triumful crucei lui Hristos.

Valoarea omului

Doctorul Ch. Mayne, din Rochester, a studiat amănunțit trupul omenească și a ajuns să ne dea un bilanț înfrigorant pentru deșertăciunea omenească. Domnia Sa ne spune că în trupul omenească se află următoarele produse mai de seamă: fier în prețul unui cui mijlociu; zahăr, echivalent cu două bucați mici; grăsime, cât ar fi de lipsă la fabricarea alor șapte bucațele de săpun; fosfor, cât ar fi necesar pentru a fabrica gălmăie la două cutii de chibrite, etc. Totalul elementelor ce s'ar extrage din trupul omenească n'ar trece peste 900 Lei. Iată ce valoare are trupul omenească, pentru care unele doamne stau ceasuri întregi în fața oglinzilor din saloanele de înfrumusețare și pentru care cheitesc averi fabuloase, uitându-și în schimb, de tot, sau aproape de tot, de suflet, care este mai de preț decât întreg universul.

(Ioan Vultur)

Scrisori către sateni

Ceva despre Irod și Irodiada

Bade Ștefane,

Mă bucur din toată inima că-ți află plăcere să citești și să te gândești mereu la cele scrise în sfânta Evanghelie. Acesta e un semn bun, când sufletul dumitale se află bine în tovărășia Mântuitorului nostru Isus Cristos și în cuvintele lui, pe cari le aflăm la cel patru

Evangeliiști. Acesta e semn că iubești pe Mântuitorul, și de aceea îți place să vorbești despre el și să auzi vorbindu-se despre el cât mai mult. O mamă care își iubește fiul, ar vorbi tot despre el și ar vrea să audă vorbindu-se tot despre el. Și tot la fel o mireasă de mirele, și un mire de mireasa pe care într-adevăr o iubește. Apoi, și tu dumneața ce zice Mântuitorul: „Cine mă iubește pe mine, iubit va fi de Tatăl meu, și vom veni, și lăcaș la El ne vom face...“

Imi spul însă că ești cam necăjit și nemulțumit, că nu știi mai mult despre Irodiada.

Este adevărat că în limba noastră nu prea avem cărți cari să tâlmăcească sfintele Scripturi, dar sunt în alte limbi, și din mila lui Dumnezeu eu am mai multe cărți de felul acesta, și de acolo cant să răspund la întrebările ce-mi faci. Și iată să-ți spun ceva și despre Irodiada și Irod bătrânul, ucigașul pruncilor.

Irod, ucigașul pruncilor, a avut nu mai puțin de nouă femei, dintre cari cinci l-au dăruit și cu feciori, iar patru, sau nu l-au dăruit cu nici un copil, sau numai cu fete, și de aceea numele acelor femei nici nu ni-se spune. Cele cari l-au dăruit cu feciori au fost:

1. Dorida, care l-a dăruit pe Irod cu Antipatru, pe care însă Irod a poruncit să-l omoare, fiindcă se răsculase împotriva lui, ca să-l ia tronul.

2. Mariana Hasmonea, care li dăruit cu Aristobul și cu Alexandra. Pe aceștia pe amândoi li ucise Irod, împreună cu mama lor.

Aristobul era căsătorit, iar soția lui a reușit să se ascundă împreună cu cei doi copii ai săi, cu Irod Agripa și Irodiada, și să scape de mâna tiranului Irod. Asta este Irodiada aceea care a cerut capul sfântului Ioan Botezătorul.

3. A treia femeie a lui Irod a fost o altă Mariannă, fiica arhierului Simon, care li născu pe Irod Filip. Acesta temându-se ca nu cumva să fie omorât și el de tatăl său, ca și frații săi dela alte mame, la îndemnul mamei sale, se făcu nebun încă din copilărie, și așa trăia ca un simplu cetățean, departe de pompele și

ele prin cele cămări. Iar cât despre cal, ne poate crede că el să mai trăiască de așa amar de vreme? „Așa o fi, tată — zise Constantin — dar eu mă rog, ca până atunci nu împarți averea, până nu mi-i da, ceea ce-ți cer“. „Însă de vrei, cantă, curăță hainele armele din tinerețea mea și strânge chintele calului. Am stave întregi de cal, vei alege tu ele pe care-ți va plăcea și se vor lovi fratele pe el. Pe acela li poți lua cu tine și pleca în lume“, — răspunse împăratul.

Constantin, leșind din casă, se apucă de lucru. În trei zile, adună hainele, armele și sugurile din tinerețe ale tatălui său, le curăță și le răgină, le lucii, și apoi luând frâul în mână merse la herghelia de cal albi, puse frâul pe el dar nu se văji la nici unul. De aici a plecat feciorul la stava de cal roșii, apoi la stava de cal negri, după cum sunt herghelile părașilor, pe ales, însă frânele nu se potriveau la nici un cal. Constantin, întorcându-se la stă, vede pe drum un cap de cal în un par, stând acățat, cum se pun capetele cal morți și oasele lor prin pomi. Fiăcăul se stru fără să știe atirge cu frâul căpățina de din par și iată că îndată stătu înaintea lui mânzan de cel răi, puros cum sunt la țară, cu pielea și oasele pe el. Cercând frânele Constantin, vede că se potrivește pe capul mânăului și atunci l-a luat cu el acasă.

Ajunghând în curte, li vede împăratul și-l zise: „Constantine, fătu meu, cât amar de

cal se află în stavele mele împărătești, și tu un cal ca acesta să-ți alegi? „Înzadar, înălțate împărate, că numai pe capul acestuia se vălesc frânele“, răspunse Constantin. „D'apoi ce-i face cu el, cum vrei să pleci la drum?“ „Nu mi-e mie de grabă, punct-oi în stau, da-i oi fân și ovăz până se va dîrege, apoi volu pleca în lume cu ajutorul lui Dumnezeu“.

Panând feciorul calul în grajd, li aduse o covată de ovăz, dar calul văzând o li zise: „Stăpâne, nu-mi aduce mie ovăz, ci adu-mi o covată de jeratec“. După vola calului, Constantin l-a adus o covată de jar, pe care acesta a mâncat-o cât ai bate în palme și a mai cerut una. A mâncat-o și pe aceea și pe a treia, apoi l-a zis fiăcăului: „Acum du-mă și mă adapă“. Constantin, ducându-l la fântână, a prins să-l tragă o făcuță de apă, însă calul se smucise din mâinile lui, sări în fântână, beu toată apa, se scutură odată și sări afară, ridicându-se mai sus decât adâncimea fântânii. Când s'a oprit iară pe pământ, era luciu și neted la păr, încât ca el nu afla altul mai frumos în grajdul împărătesc. Constantin l-a dus atunci înaintea tatălui său. Văzându-l împăratul, nu-și credea ochilor, că acesta ar fi calul cel rău pe care l-a arătat feciorul său mai înainte. „Ba e acela, tată“ — zise Constantin. — „Da cum se poate?“ „Iacă bine, căci acesta mănâncă foc“. „Om ești, fătu meu — zise împăratul — de acum poți pune șeava pe el și poți pleca în lume, căci de tine știu că se va alege ceva“.

Constantin înșeuându-și calul, n'a luat cu el companii de ostași, ci a plecat la drum numai singur, cu tovărășul său credincios. Mergând el cale lungă, calul li zise: „Stăpâne, cum să te duc, ca vântul, ori ca gândul?“ „Iacă mi-l duce, ca gândul“, răspunse fiăcăul. „Bine ai zis stăpâne — că de ai fi dorit să te duc ca vântul, te-ai fi sfărmat de tot. Acum ține-te bine, căci până la podul de aramă numai o săritură facem“. Aleptându-se calul, dintr'odată au ajuns la marginea podului. „Până aici a fost fratele tău cel mai mare, acuma vom sări până la podul de argint“. Ajunghând aici, l-a zis calul: „Până aici a fost fratele tău cel mijlociu, acuma vom sări până la podul cel de aur. Acolo va fi tatăl tău sub forma unui balaur, stând gata să te înghită. Tu însă să mă strângi în pînteni și să zici: Ghil cal de strage, căniil carnea îți mănânce, că nu-s eu femeie cu cărpe ci fecior cu pâlărie, și iată că trag eu paloșul să tai flara aceasta hădă“.

Ajunghând la podul cel de aur, Constantin a făcut așa cum l-a învățat calul. Împăratul — căci el era îmbrăcat în piele de balaur — l-a răspuns: „Ba nu trage fătu meu, căci eu sunt tătâne-tău“. Dacă este așa — zise feciorul — atunci tată, du-mi-te acasă, grijește de ceea ce este acolo ca să nu se prăpădească nimica“. „Mă volu duce, fătu meu, iar tu pleacă în lume că acuma văd și știu, că din tine va leși om de ispravă“.

Mergând el pe drum, calul li spuse lui

atrăluirile dela curtea lui Irod. Acesta Irod bătrânul îi dădu în căsătorie pe nepoata sa, pe Irodiada, fiica lui Aristobul cel mic de el și dela acest Irod Filip, Irodiada născu pe Salomea, care a jucat pentru capul sfântului Ioan Botezătorul.

Irod Filip, bărbatul Irodiadei, era adevărat frate cu tatăl ei Aristobul, iar Salomea, pe care cărțile noastre bisericesti o numesc „sparcata jucătoare”, era născută din această legătură păcătoasă.

4. A patra femeie a lui Irod, bătrânul a fost samaritanca Maltske, care îi dăruie pe Irod cu Archelau și cu Irod Antipa.

5. A cincea a fost Cleopatra din Ierusalim care îi dăruie pe Irod cu un alt Filip.

După moartea lui Irod, bătrânul Cesarul August aprobă într-o cîtva testamentul lui, numindu-i de moștenitori pe acești trei din urmă, adevărat: Pe Archelau în Iudea, pe Irod Antipa în Galileea și Perea, iar pe Filip în Iturea având ca reședință Cesarea, care se numea „a lui Filip”. Acest Filip era un domnitor înștit și mai mult păgân decît Iudeu. El nu mergea la sărbătorile Iudeilor în Ierusalim, iar în ținuturile de sub stăpînirea sa primea pe oricine. Măntuitorul încă a petrecut cîtva timp prin ținuturile acestui Filip, mai cu seamă cînd prin Iudea și Galileea i se ridicau împotriva Fariseilor împreună cu Irodianii. În ținuturile lui Filip se vede că se simțea afară de orice primejdie, căci acest Filip era un domnitor blînd și drept.

Irod Antipa avea de soție pe fiica regelui Areta din Petra Arabiei. Odată însă fiind la fratele sau Filip, care făcea pe nebulul, făcu cunoștință cu Irodiada și se și înțeleseră amîndoi, ca Irod Antipa să-și alunge soția, iar ea să părăsească pe Filip Nebulul și să se împreune laolaltă. Zis și făcut, Irodiada părăsi pe soțul și unchiul său, și se duse la Tiberiada, ca să trăiască în fărîdelegi cu alt unchiu, adică alt frate al tatălui său Aristobul.

Iată deci, care era înrudirea lui Irod Antipa cu Irodiada: Irod Antipa adevărat era frate

atît cu Aristobul, tatăl Irodiadei, cît și cu Filip, bărbatul ei. Căsătoria cea dintîiu i-a fost recunoscută de către marele sfat din Ierusalim, căci atunci și Irodiada era liberă, precum și Filip Irod era liber. Această împreunare însă nu mai putea fi recunoscută de nimeni, căci pe lângă că erau înrudiți, adevărat unchiu și nepoată dela frate, mai era și cumnată, și bărbatul ei trăia, precum și soția lui Antipa trăia alungată.

Sfântul Ioan Botezătorul, mergînd pe țărmul Iordanului la sus, a zărit pînă la lacul Genisaretului, și a mers în orașul Tiberiada, ba a intrat chiar în curtea lui Irod Antipa, strigîndu-i: „Nu se cade să fii în legături necuvîncioase pe soția fratelui tău”.

Irodiada însă nu era mulțumită cu soțul ei cel legînt, care trăia ca un simplu cetățean. Ea voia să fie regină, măcar de ar fi costat-o orice. Puse deci la cale arestarea sfântului Ioan Botezătorul, și deținerea lui în cetățuia Macherus de lângă Marea Moartă; iar cînd i-se îmble prilejul, îi ceru capul, ca să nu mai aibă cine-l striga: „Nu se cade...”.

Iată pe scurt istoria Irodiadei!

N. Lupu

Din Dumitra

Pușini buni multe pot face, dacă este unire și înțelegere bună și mai ales dacă este conducător bun și harnic.

Acest lucru s'a putut vedea în multe părți și s'a văzut și în comuna Dumitra, unde în doi ani s'au înfăptuit lucruri frumoase, nu numai

Constantin: „Vezi colo hăt departe muntele cel înalt? Acolo este marginea pămîntului. Tocmai acolo voi sări eu acum. Cît ai clipi din ochi, calul se ridică atît de sus, încît voinicul atînce cu creștetul înaltul cerului, de unde în cliptă cealaltă s'a coborît tocmai la marginea pămîntului. „Uită-te stăpîne jur împrejur și spune-mi ce vezi?” „Nu văd alta decît tot apă cît ajung ochii mei să cuprindă”. „Altceva nu vezi?” „Întrebă calul. „Ba mi-se pare că văd colo departe peste apă, nu știu ce, ca niște mușuroale”. „Să ști că acolo este țara strigoaelor și a femeilor malestre, acolo voi sări acum”, îi zise calul cel năzdrăvan. „Ai grije însă, că la intrarea în țara acestora este o strigoae, de care nu vei putea scăpa cu una cu două, ca să nu te vadă pe fereastră, și să nu te poftască să intri la ea. Dar tu să nu rămîi în casă, ci să ești afară, cînd va pleca și ea din casă, și apoi să te dai de trei ori peste cap, să te faci un purice și să te ascunzi în gura mea într-o măsea găunoasă, că acolo nu te va afla strigoala. Așa să fii că te mîncă”.

Ajunghînd amîndoi în țara strigoaelor, și trecînd pe sub fereștrile unui palat, îi zărește pe voinic strigoala cea mai mare a cetății și-i grăiește astfel: „Constantine, fecior de împărat, vrei să treci prin cetate fără să te abați pe la ușa mea? Tatăl tău a poposit odată aici și a cinat la mine. Să ști că și pentru tine am pregătit prînz și cină”. Intrînd în casă, strigoala i-a pus pe Constantin să se odihnească, iar ea a ieșit afară, spunîndu-i că pleacă în plivniță să i aducă vin la masă, să-i ospăteze. Iată ce a ieșit ea din casă, s'a strecurat și

Constantin pe ușa afară, s'a dat de trei ori peste cap și, schimbîndu-se în un purice, s'a vîrît în măseaua cea găunoasă din gura calului.

Strigoala venind în casă i-a căutat pe fiicău peste tot. Negăsindu-l, s'a dus la grajd, unde a cercetat flecare fir de pai de pe pielea calului, cu gîndul că de l-ar întîlni pe voinic să-l mîncă. Dar toată Istoveala ei a fost zadarnică. Atunci strigoala s'a suit pe un mînu de pluș, de unde a sburat pînă la Baba strigoaelor, s'o întrebe pe aceasta, nu știe unde s'a ascuns Constantin? Hărca de babă i-a spus: „Du-te acasă și-i cantă în măseaua cea găunoasă a calului, acolo stă ascuns, prinde-l și-l mîncă”. Venind strigoala înapoi la cal, s'a temut să-și bage mîna în gară, ca să nu i-o muște. Pînă s'a tot codit ea în jurul calului s'au revărsat zorile și cocoșii au început a cânta de ziuă. Auzindu-l strigoala, și-a pierdut pătorea și a plecat din grajd, iar Constantin a ieșit din măseaua calului, s'a barbucat peste cap și iar s'a schimbat în om, apoi s'a culcat în lesle pînă la răsăritul soarelui. Atunci a intrat strigoala iarăși în grajd și văzîndu-l i-a zis: „Ei Constantine, bună cină și am gătit și mult te-am așteptat, unde ai fost?” Am venit aici în grajd să văd de cal — răspunse fiicăul — și înșeuîndu și calul, se aruncă pe spate-i gata de drum. Luîndu-și rămas bun dela strigoala, aceasta îi zise: „Să nu mă încunjeri cînd vei veni înapoi Constantine, căci să ști că totdeauna gîsești prînz și cină pregătite”.

(Va urma)

prin truda Damitrenilor ei și prin ostentivitatea conducătorilor, a p. Ilie Onofrei și a p. Iulianului Izidor Gots.

Pe lângă zidirea de noi camere la intrarea parohială, în vremurile acestea grele, damitrenii au răspuns cu toată dragostea la toate colectele, atunci cînd li s'a cerut să dăruie pentru ostașii țării noastre. Nu și-au uitat nici de împodobirea casei Domnului și au cumpărat un Euhologiu nou, poporeni Gh. Drăgășiu și soția două icoane frumoase, iar d. Grigorescu din Alba-Iulia un stihar nou.

Înlăptuirile de pînă acum, biserică înaltă și frumoasă împodobită, școala nouă, cu parohiale, zidite prin truda lor la dau de Damitrenilor să se gîndească și la alte înălțări de viitor.

Pentru mărirea lui Dumnezeu

Credincioșii parohiei Igrig au dăruit inimă pentru zidirea unei noi biserici, din încă odată că chemarea pentru podcasei lui Dumnezeu gîsește mai ușor răsunet în inimile celor simpli și săraci.

Din daniile lor și ale credincioșilor Sănicolaul-Mare, Nădlac, Șemlac și Șeitin, nadul Mare și Pădureni s'a strîns suma 35 200 Lei.

Biserica s'a zidit prin sprijinul p. topop Valer Muntean din Sănicolaul Mare.

Tuturor celor cari și-au dat ajutorul la împodobirea casei lui Dumnezeu, curatul bisericii le mulțumește din inimă.

Zi de bucurie la Tătârlău

În ziua de 23 Decembrie, în comuna Tătârlău din județul Târnava Mică, s'a făcut o deosebită solemnitate binecuvîntarea comunei române unite, menită să înlocuiască biserică dărîmată de ploile și alunecările de pămînt din vara aceasta.

Capela a fost așezată în o parte a noii și frumoaselor case parohiale ridicate prin truda și osteneala par. Ioan Penția și a bunilor harnicilor săi credincioși, avînd și ajutorul generos al autorităților din loc.

Au fost de față la această binecuvîntare par. canonic Augustin Folea, p. protopop gen Arieșan dela Târnăveni și clericii d. Biriș și Ilie Damian dela Blaj.

După slujba religioasă, la care au tălmăcit evanghelia zilei par. canonic Folea și p. A. Șan, s'a dat în cinstea oaspeților masă, la care au luat parte par. Langa cu fiica, inv. Gârlețiu. Cosma cu familia, d. Șoara Tana, d. Marin și Borza, d. I. Gheorghe Penția, președintele și alți oameni cu carte din comună și un număr de credincioși, în frunte cu autoritățile comunale.

La masă a vorbit d. I. Bazil Biriș în numele mitropoliei, d. I. Radu Roman notar, promisiu tot sprijinul comunei pentru ridicarea unei noi biserici și p. Valer Saciu din Crăciunel, care a promis 20 000 Lei pentru noua biserică. Tuturor le-a răspuns par. Penția Ioan, mulțumindu-se credincioșilor, autorităților comunale și Mitropoliei Blajului pentru sprijinul dat.

Serbarea s'a sfîrșit prin piecarea ouălor lor blăjen.

Pentru podoaba Casei Domnului

În anul 1941 reuniunea femeilor din comună, de sub conducerea d-nei președ. O. Hașegan, a dăruit bisericii următoarele: 3 perdele de mătase în culoare roșie cusute cu cruci, una față de masă de mătase pe st.

la altarului, un covor de lână lung de 6 metri, una sf. Evangelic dela Blaj, una draperie pentru scăţatul perdelei de metal galbenă la uşa din mijloc, toate în valoare de 3800 Lei. Din darurile credincioşilor s'a cumpărat o sf. cruce, „Răstignirea Domnului Hristos” cu cei patru evangelişti pictaţi, înaltă de 3 metri. Credinciosul Zosim Sârbu şi soţia au donat o icoană mare „Cina cea de taină” în valoare de 1100 Lei, credincioasa Maria Ganea a dăruit 4 buc. coane de diferite mărimi ale sfinţilor în valoare de 1200 Lei. Iar un binevoitor, Şerban Duca şi soţia din comuna Răşinari Nr. 575 a dăruit pentru bis. din Hosman un potir argintat, una cădelniţă argintată, disc, steluţă, pixidă singuriţă, lance, etc., toate argintate în valoare de 5800 Lei.

Preotul parohiei Hosman împreună cu curatoratul aduc vii mulţumiri celor cari au binevoit a dăruia pe seama bisericii, iar banul Dumnezeu să le înmulţească avutul pentru jertfa ce-au făcut o.

Luminătorii Astrei în mijlocul poporului

În Duminica dinaintea de praznicul Naşterii Domnului bătrâna societate „Astra” din Sibiu şi-a trimis solii şi purtătorii de lumină în mijlocul poporului din Gura Răului.

A fost alcătuită de cu vreme o serbare frumoasă, făcută sub îngrijirea şi conducerea priceputei doare Nu-y Stoiţă, care şi de astădată a dat dovadă de ce poate să facă, şi de ce e în stare un învăţător, care îşi înţelege rostul mare pe care-l are în şcoală şi comună.

Piesa, foarte bine şi potrivit aleasă, cu întâmplări din trecutul războiului, a stors lacrimi femeilor, ai căror soţi sau copii sunt departe în luptă contra Răului.

Cel dintâi a vorbit domnul profesor Popa dela Sibiu despre războaiele mari, cari au fost duze pe acest biet bulgăraş de ţară, din cele mai vechi timpuri, până la cel de astăzi, în a cărui horă au intrat toate continentele.

În a doua cuvântare, d-l Dr. Timoc dela Universitatea din Cluj-Sibiu a vorbit despre „Tuberculoză”, această boală care seceră mii de vieţi, dând preţioase sfaturi, cum să ne apărăm împotriva ei.

La sfârşit d-l director Roşidă a mulţumit din numele sătenilor, rugându-i să vie cât mai des pe la noi.

Din Vermeşul Banatului

Fruntăşa noastră parohie din Vermeş-Banat, a trăit în ziua l-a de Crăciun clipe de înălţătoare bucurie şi mândrie românească prilejuate de sfinţirea noii Case Culturale române unite.

Noul lăcaş de cultură creştinească şi românească, o adevărată podoabă a comunei, a fost zidit prin strădania harnicului păstor al parohiei noastre, p. Ioan Cipu, cu ajutorul înţelept al comitetului bisericesc şi cu al corului şi fanfarei gr. cat. — O dovadă grăitoare despre naţionalismul bisericii române unite.

(participant)

Mortea unui cantor vechiu. La Mihăileni, jud. Târnava Mare, a murit de curând cantorul Valer Nistor. 50 de ani a fost cantorul bisericii din Mihăileni şi a mai fost şi anul dintre sprînzătorii cel mai de seamă al bisericii. Pentru adormitul în Domnul, „Umira Poporului” a fost cea mai mare mângăiere şi plăcere. O citea regalat din doască în doască şi o recomanda şi credincioşilor. De acuma slujeşte Domnului şi-L laudă şi preamăreşte nelucrat. Facă-l bunul Dumnezeu partea cu dreptii!

Războiul din Răsărit

Pe frontul din Răsărit, bolşevicii au făcut sforţări mari, pentru a scoate pe Germani din poziţiile lor. În vremea din urmă au ados luptători din Asia, mai ales din Siberia, care ajutaţi şi de frigul foarte mare au dat atacuri puternice împotriva liniilor germane.

Cu toate aceste atacuri, Germanii nu au fost nici măcar clintiţi din locurile lor. Frontul german a rămas neschimbat, dela Leningrad dealungul Donetului, până la Taganrog. Se spune că pierderile bolşevicilor, în urma atacurilor pe cari le-au dat sunt foarte mari. În schimb armatele germane au pierderi mici şi la primăvară sunt pregătite şi în stare să înceapă o nouă şi mare ofensivă.

În luptele lor de apărare, trupele germane mai au de luptat şi cu cetele de așa zişi „partizani” ai bolşevismului, care le atacă din spate.

Au fost grele luptele din partea mijlocie a frontului şi în ţinutul Val-dai, la Kursk, Mojaisk apoi la Crimeia şi Sevastopol.

Toate ştirile că bolşevicii ar fi înaintat mult şi că acum luptele s'ar da la Smolensk, că oraşele Orel, Charkow ar fi fost ocupate de ei, spun ziarele, că sunt neadevărate.

Din informaţiile culese dela prizonierii bolşevici s'a aflat că prizonierii germani sunt chinuţi şi apoi omoriţi de soldaţii ruşi. Se spune că acest ordin a fost dat chiar de Stalin.

Luptele din Apus

În Africa şi în Apus luptele continuă. Deosebit de grele au fost luptele din Cirenaica, dela Sollum, dela Agedabia şi dela Tobruk. În Marea Mediterană, avioanele germane au bombardat postul La Valetta din insula Malta, iar în Atlantic un submarin german a dat lupta cu patru vapoare engleze şi le-a scufundat.

Egiptul a rupt legăturile cu Franţa

Schimbările politice din vremea din urmă au dus la ruperea legăturilor dintre Franţa şi Egipt. Se spune că îndemnat de guvernul englez, guvernul egiptean s'a hotărât să rupă legăturile politice cu Franţa.

Cum au încercat Englezii să intre în Norvegia

În săptămâna trecută vapoare cu soldaţi englezi s'au apropiat de coastele Norvegiei. După spusele acelor cari i-au văzut, scriu gazetele, că Englezii au îndemnat pe Norvegieni să vină în Anglia. Au răspândit apoi zvonul că Englezii au mai ocupat încă un mare oraş de pe coasta Norvegiei.

La plecare Englezii au luat cu ei pe un membru al Statului Naţional.

Brazilia rămâne neutră

În fierberea care a cuprins ţările celor două Americi, Brazilia a declarat că ră-

mâne neutră. Preşedintele Braziliei, d-Vargas a declarat că ţara sa nu a fost atacată de nimeni şi că păstrează legăturile cu toate ţările cari sunt în luptă.

Războiul din Pacific

În luptele din Oceanul Pacific până acum cei mai tari sunt Japonezii. Pe insulele Filipine generalul Mac Arthur se împotrivesc cu înverşunare Japonezilor. Cu toate acestea, insula Luzon a fost ocupată de Japonezi şi în curând vor fi ocupate şi altele din insulele Filipine.

Pe frontul din peninsula Malaya, Japonezii au înaintat foarte mult, ocupând oraşul Kuala Lumpur. După ocuparea acestui oraş, o parte a trupelor japoneze au înaintat mai departe, pătrunzând în statul Johre. Ştirile venite de pe acest front spun, că Japonezii înaintază foarte repede şi că oraşul Singapore a fost atacat în mai multe rânduri.

Tot în această săptămână, Japonezii şi-au îndoit atacurile asupra Insulelor Olandeze, pe care debarcă trupe din avion. Din grupul Insulelor Olandeze au fost ocupate insulele Celebes şi Tarakan. Biruinţele Japonezilor au pricinuit oarecari turburări în America şi Anglia.

Aceste biruinţe au neliniştit şi pe Australieni, cari au început să ia măsuri de apărare.

Comandantul trupelor engleze din Malaya, Indiile Olandeze şi Filipine a fost schimbat cu generalul Wavel. Această schimbare arată că Englezii şi-au dat seama de unele greşeli săvârşite în organizarea apărării din Oceanul Pacific.

O slătuire a statelor americane

La Rio de Janeiro, în America, s'a început acum o mare slătuire a statelor americane. Această conferinţă a fost convocată de preşedintele Statelor Unite, care vrea să unească toate ţările celor două Americi împotriva Japoniei, Italiei şi Germaniei.

La prima şedinţă a vorbit d-l Sumner Welles, ministrul Statelor Unite, care a arătat marea primejdie în care se găseşte continentul american.

Conferinţa dela Rio de Janeiro a numit două comisii, cari să se ocupe cu lucrurile mai de seamă, de cari este legată soarta Americii.

Ce spun deputaţii englezi despre război

Deputaţii englezi nu se prea arată mulţumiţi de priceperea cu care d-l Churchill şi miniştrii d-sale poartă războiul cu Japonia. Unii deputaţi au avut îndrăzneala să se ridice chiar în parlamentul englez şi să critice pe dl Churchill şi pe miniştrii d-sale pe care i-au numit „bătrâni ruginiţi”, fără nici o pricepere despre meşteşugul armelor.

Se spune că o mare parte a populaţiei şi a partidului laburist nu este mulţumită cu politica guvernului şi nici cu politica pe care o duce America, încercând să prelungiască la nesfârşit războiul.

Povestea Turciei

Povestea Turciei, Rusiei și Angliei este povestea aceleia care a încercat să împace capra și varza.

D-l Eden, ministru Angliei, nu știe într'al cui ciur să joace. Cu Rușii nu și-ar strica prietenia și frăția de arme, iar cu Turcii, Anglia este prietenă veche, de ani de zile. Ar vrea să fie bine cu amândoi și cu Turcii și cu Rușii. Necazul este însă că Turcii nu se prea împacă cu bolșevicii din cauza Dardanelor, pe cari vreau să pună mâna bolșevicii.

Încercările Englezilor de a abate pe Turci și a-i ridica împotriva Germanilor se poate ca să dea greș.

Mari biruințe japoneze și în China

Japonezii au câștigat biruințe frumoase și pe frontul din China. Ofensiva începută încă în luna trecută s'a sfârșit cu mari biruințe japoneze. În ținutul Ciangșa au fost împrăștiate 30 de divizii chineze și au fost omorâți 59.000 de soldați chinezi.

Schimbări în Portugalia

În țara Portugaliei se va alege în curând un nou șef. Se crede că acesta va fi generalul Carmola.

O oarecare nemulțumire a adus în Portugalia, ocuparea insulei portugheze Timor de către Englezi și Americani, pentru a se folosi de ea în lupta împotriva Japoniei.

Plângerea unui episcop

Preasfințitul Dr. Alexandru Rusu de la Bala Mare se plânge în cercularul său Nr. X din 1941, ce soartă amară au Românii din Ungaria: Cum au ei numai un singur ziar: „Tribuna Ardealului”, căruia i-s'a îngăduit să se numească „organ de afirmare al Românilor din Ungaria” Cum nu s'a dat voie să apară nici revistei de predică „Cuvântul adevărului” al părinților baziliani, nici revistei „Agra”, nici gazetei săptămânale „Dumineca”, nici gazetei „Viața Creștină”, nici măcar revistei pentru copii „Micul Misionar”. Ba chiar și „Vestitorul”, organul oficial al Eparhiei de Cluj—Gherla nu mai poate apărea ca până acum, ci numai în forma de cercular.

De aceea binecuvîntează din tot sufletul singurul organ al Românilor de dincolo: „Tribuna Ardealului”, și-l recomandăm tuturor.

Ne mirăm foarte mult că această „Tribuna Ardealului” nu o abonează tot Românii de dincolo, dezvoltându-o cât mai mult și făcându-o atât ziar pentru cărturari și pentru popor, cât și revistă literară și științifică.

Necazul e că Românii de dincolo încă nici acum nu și dau seama, de ce putere ar repre-

zenta, dacă i-ar abona acel ziar fiecare, dar absolut fiecare familie.

Cu acest prilej rugăm guvernul român, să binevoiască a arăta, câte ziare cotidiene și săptămânale și câte reviste au Ungurii dela noi.

O parohie

care se poate aduce drept pildă în multe privințe

Zilele trecute am fost la Sibiu și am trecut, ca de regulă, și pe la biserica Franciscanilor, unde-si face liturghiile și celelalte slujbe și Păr. Olimpiu Onofrei parohul din Sibiu II.

După sf. liturghie m'a poftit la Sf. Sa, unde am putut povesti mai multe despre parohia a doua a Sibiului.

Din povestirile Sfinției Sale am putut cunoaște marele șovinism al călugărilor franciscani unguri, cari sunt înainte de toate unguri. apoi tot unguri și abia în rândul al șaptelea călugări. E deadreptul revoltătoare purtarea acestor călugări unguri, cari vreau să ne scoată cu tot prețul din biserica lor, cu toate că noi stăm acolo cu învoirea Papei dela Roma, iar ei n'au la liturghia lor cea mare atâția credincioși câți avem noi la oricare liturghie de toate zilele.

Acuma din nou ne-au ridicat chiria la 29.500 Lei și ne-au obligat să le plătim a treia parte din luminat și din încălzit. Dar n'are a face, vom plăti cu drag, căci avem de unde, fiindcă credincioși jertfesc bucuros.

Ar fi bine însă dacă Preaveneratul Ordinariat Arhiepiscopesc din Blaj ar arăta Sfântului Părinte dela Roma șovinismul acestor călugări, cari se lefălesc vreo 4-5 înși într'un palat aproape cât Institutul Recunoștinței dela Blaj și încasează chirii grase. De aceea sunt unguri atât de îngânfați și de mari.

Dar să-i lăsăm să-i judece Dumnezeu pe acești unguri și săcul îngânfați. Cu siguranță că dela judecata lui Dumnezeu nu vor ieși mulțumiți, mai ales cunoscându-le ura față de tot ce-i românesc.

Destul că um constatat că în biserica Franciscanilor se slujește zilnic câte o sf. liturghie românească de a 8 la 9, iar Dumineca chiar câte două, dela 8-9 și dela 11 la 12.

Sposedanii au făcut anul trecut 1591 bărbați și 5089 femei, total 6680 înși. S'au cuminecat 1593 bărbați și 8411 femei, total 10.000 înși.

Sfinte liturghii s'au slujit în cursul anului 1941 cu totul 615.

Cu discul s'au colectat în biserică 63.832 Lei. Donații pentru susținerea bisericii s'au făcut 59.180 Lei.

Pentru edificarea unei noi biserici, ca să scape odată călugării săcul de valahii puturoși, s'au făcut la ușa bisericii, în Dumineci și sărbători, 46.806 Lei, iar donațiuni mai mari 247.800 Lei, așa că, de când li păstorește Păr. Onofrei, acești credincioși au deja 294.606 Lei. Le trebuie însă cel puțin 10.000.000 Lei.

Păr. Onofrei s'a mai îngrijit și de presa bună. Și anume a vândut, în cursul anului trecut, 418 bucăți cărțile religioase-morale în preț de Lei 4206, 122 bucăți cărți de rugăciune în preț de 3444 și 390 numerl din „Unirea Poporului” în preț de 1400 Lei. Cu totul a vândut deci din presa bună în preț de Lei 9050 în cursul anului trecut.

Suntem fericiți să putem constata astfel de fapte vrednice de laudă într'o parohie și făgăduim cetitorilor noștri că vom căuta, rând pe rând, a mai înfățișa cetitorilor noștri și alte parohii vrednice de laudă, pentru ca să le cunoască toată lumea.

Ripoter

STIRILE SĂPTĂMĂNI

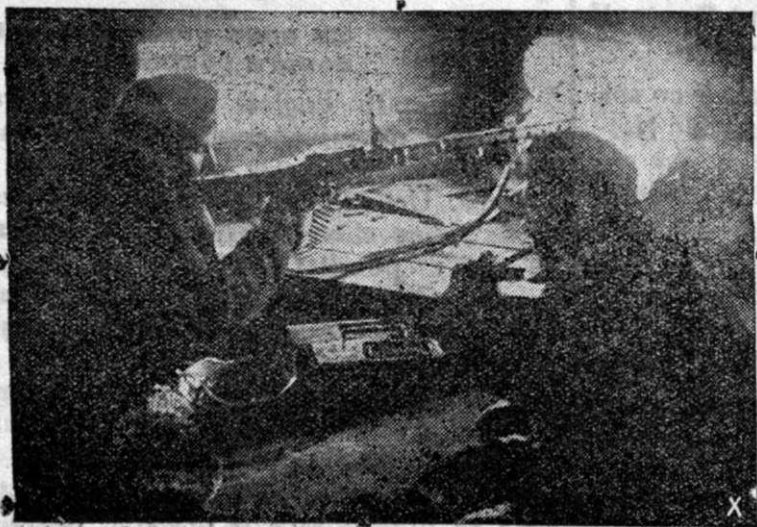
Sinodul protopopesic de toamnă al Sibiului. În ziua de 4 Decembrie s'a avut sinodul preoților din tractul Sibiului. ceasurile 9 s'a slujit sf. Liturghie, după care preoții s'au spovedit, apoi trecând la ora religie, Păr. Bunea din Tilișca a ținut cu el il-a o frumoasă și reușită lecție despre „Năsterea Domnului”. A urmat cuvântarea Păr. topop Aron, frumoasă, plină de avânt, de rîntești sfaturi, picuri alinători de rozar. da ce putem mai mult pentru lăcrarea, pr lăvirea și mărirea țării”. Conferințele au ținute de Păr. Bratu și Domșa, limpezl și bu după care a urmat discuțiuni limpezitoare. De diferitele ordine venite de sus pe cari le-a ac la cunoștință Păr. protopop, sinodul de toamnă al Sibiului, la sfârșit.

Un nou lăcaș de închinare pe la „Astru”-lui din Timișoara. La Timișoara prin osteneala și străduințele Păr. car Dr. Rațiu, a dior profesori universitari Alexandru Borza și Dr. Bula s'a deschis, pe studenții români uniți din acest oraș, un lăcaș potrivit de închinare. Înainte de sfintele sărbători ale Crăciunului, studenții români uniți s'au constituit în societatea religioasă „Astru”, cadrele căreia s'au ținut apoi deprinderi sabbatești, la sfârșitul cărora studenții s'au spovedit și cuminecat în ziua de 14 Decembrie făcut și deschiderea noiei capele. În același zi, după masă, studenții au ținut primă ședință a „Astru”-lui, cu un frumos program de colinză. A vorbit Păr. Cosma despre: „Sigurara putință de mântuire a lumii, sărăcia”. Ea vrednică de amintit osteneala stud. Ciung în toată săvârșirea acestor lucruri frumoase.

Distincție aleasă. Malestarea Sa Regele a binevoit a distinge cu „Meritul Cultural cl. II” pe Părintele Arhimandrit *Adhénar Merckx*, superiorul *Casei Domnului* din Blaj care mult s'a ostent pe țărâm bisericesc școlar în țara noastră. Dorim ca Părintele Arhimandrit să poată purta decorația bine meritată într'u mulți și fericiți ani.

Calendarul la Românii din Ungaria. Tot din acelaș cercular al Preasfințitului de Bala Mare aflăm că Românii din Ungaria au patru calendare: 1. „Calendarul nostru” scos de părinții călugări baziliani 2. Calendarul „Viața Creștină” scos de Păr. Vasile Chindriș de la Cluj 3. Calendarul „Tribuna Ardealului” 4. unul la Oradea, care nu apăruse până la epșirea cercularului pomenit.

Când femeile se întind la vorbă lungă. Bine a zis cine a zis, că femeile când se pun la vorbă, apoi atunci să te ferească Dumnezeu că tot vorbesc și nu le mai gâti de te miri că de pe unde le mai pot scoate. O întâmplare petrecută la București în zilele acestea arată cât de dragă le este femeilor vorbăria și sfatul. Cinci femei au fost arestate și pedepsite cu amendă pentru că în seara zilei de 11 Ianuarie au împiedecat circulația. Cele cinci femei s'au oprit în mijlocul drumului, ca să discute, adică să mai stea de vorbă de un și de alta. Lucrul acesta ar mai fi fost de folos din partea unor femei cu mâncărime de limbă, într'o seară de Iunie sau Iulie; dar seara când ele s'au oprit să discute era un

„Iată un mitralior german! Stă la pândă și nu pierde nici o clipită din vedere dușmanul iar atunci, când crede că a sosit clipita potrivită, descarcă miile de gloanțe cari străbat ca tungerul tot ce le stă împotriva.”

g de crăpau pietrele. Gardianul care făcea
rvicei în strada aceea le-a păzit o vreme,
r văzând că nu mai sfârșesc de vorbit, le-a
z pe toate la poliție, pentru că împiedecau,
ezi Doamne, circulația adică drumul celorlalți
ecători. La poliție, femeile au fost amendate
100 Lei fiecare, pentru că legea este lege și
i poate fi călcată nici chiar de femei. S'au
irat însă și judecătorii și poliștii cum de
stat într'un loc pe un frig ca acela numai
să vorbească niște nimicuri, mai ales că și
e erau înghețate tun. Iar gardianul care le-a
estăt le-a spus la plecare: „dacă nu vă are-
am imediat, înghețați deabinelea și ar fi tre-
bit să vă duc la spital cu salvarea. Eu nu
am arestat pentru că împiedecați circulația,
zoarece pe stradă nu era nimeni, dar v'am
estăt pentru că-mi era milă de dvoastră să
inghețați. Și cum nu v'am putut chema la
ceal sau vin cald într'o bodegă, v'am adus
colo unde am putut, la poliție". Femeile nu
iau ce să mai zică, să-i mulțumească sau să
ulte urât la ei.

Parohii noi greco catolice. În Nr.
ostru de Crăciun am publicat, la pag 3 știrea
ată după alte gazete că Ministerul Culturilor
aționale, al Cultelor și Artelor ar fi aprobat
ai multe parohii la noi în Arhidieceză. Știrea
ceasta trebuie înțeleasă după cum urmează:
reaveneratul Consistor Arhiepiscopesc dela
aj a făcut pașii de lipsă la Minister, ca să
e recunoscute alte parohii, unde avem mai
ulți credincioși decât în cele publicate de
inister. Prin urmare deocamdată știm că s'au
ființat atâtea parohii, dar încă nu știm, cari
er fi nouile parohii bugetare.

**În satele din Hunedoara au ieșit
lupii.** Iarna aceasta grea, care s'a lăsat în
emes din urmă, a făcut ca în multe părți să
boare lupii din ascunzătorii pădurii. În ju-
țul Hunedoara sălbătâciunile au venit în sate
na în amiaza mare, făcând pagube mari în
tele și oile sătenilor. Tânărul Nicolas Voin-
ia Valea Lupului, mergând dela gară către
ză, a fost urmărit pe drum de mai mulți lupi. În
muna Petros lupii au venit în mai multe
nduri în sat și au intrat prin ocoalele oilor.
amai cu mare greutate au putut fi alungați.

Diamantul fără noroc. La o licitație
ntă la Paris s'a vândut un diamant pentru
ma de lei 325 000 franci. Diamantul a fost
unei doamne de onoare dela curtea împă-
șilor ruși. Ea spunea că de acel diamant
arnă viața ei și nu voia să se despartă nici
m de el. S'a întâmplat însă un fapt interes-
nt. La câteva zile după ce l-a fost furat dia-
antului, doamna a murit.

**O mamă își aruncă copilul din
tren.** Salvateca mamă nu a fost descoperită
că. A fost aflat numai trupul micuțului copi-
ș aruncat din tren, pe linia ferată Sibiu-
ințului de Jos, plin de sânge și răni. Jandarmii
e cercetări pentru prinderea nemiloasei femei.

**S'a lăsat de carte și s'a apucat
de hoști.** La București au fost arestați mai
ulți tineri, cari au săvârșit numai în câteva
ni peste 90 de furturi, pe la diferite prăvălii.
aloarea lucrurilor furate, haine și stufe se ri-
că la suma de 2 milioane lei. Șeful bandei
e hoști este un tânăr. Bălu Ion absolvent a 8
ase de liceu, care s'a lăsat de carte și s'a
pucat de hoști, socotind-o mult mai bănoasă.

**O întâmplare a Administrației ga-
stel.** În numărul 3 al gazetei s'a publicat
anta plugarului Filimon Bălan, scriindu-se că
te cel dintâi țărani, care s'a gândit să ajute
azeta. În această știre s'a strecurat o mică

greșală, deoarece pe lângă Filimon Bălan au
mai fost și alți țărani, cari din puținul trudei
lor s'au gândit să rupă ceva și pentru această
gazetă.

Doi soți mor în aceeași clipă. Un
fapt deosebit de ciudat s'a întâmplat nu de
mult în orașul Bărlad. Femeia Alexandrina
Condurache s'a îmbolnăvit de o boală grea și
în câteva zile a și murit. Văzându-și soția
moartă soțul ei s'a supărat așa de tare încât
a murit și el.

Un om cu inima în dreapta. În
timpul unor operații, făcute la spitalul din
Turnu Severin, medicii au aflat că unul din
bolnavi are inima în partea dreaptă. Acest caz
este destul de rar și se spune că în lumea
întregă se cunosc numai 70 de astfel de ca-
zuri.

Dragoste cu păcat. Fata Maria Mișu
din comuna Igrăș, j. Timiș-Torontal era în dra-
goste de mai multă vreme cu un fecior din
aș, o dragoste cu păcat și urmări păcătoase.
În zilele trecute mergând la o prietenă a sa,
a fost apucată de dureri și chiar în drumul
plin de zăpadă a dat naștere unui băiețuș.
Pentru a-și acoperi fapta ea și-a îngropat co-
pilașul în zăpadă, apoi a leșinat. Așa a fost
afiată de niște săteni cari au dus-o la spital,
apoi au anunțat postul de jandarmi.

**S'a întors după 25 de ani din
Rusia.** Numărul Românilor luați prizonieri de
Ruși în războiul trecut este destul de mare.
Unii din ei s'au mai întors după ani de zile
de înstrăinare. Maiți însă nu s'au mai putut
întoarce și au rămas risipiți pe întinsul pă-
mântului rusec. În zilele trecute a sosit acasă
prizonierul Petre Nicola Radu din comuna Vol-
cănești, jud. Prahova. În anul 1918 el a fost
luat cu bolșevicii care s'au retras peste Prut
și dus până în apropierea Moscovei. Aco'o el
s'a căsătorit cu o rusoaică. Ne mai putând în-
dura greutățile din Rusia bolșevică, el a încer-
cat să fugă în țară. A fost prins și dus în Si-
beria la munci grele. Din Siberia a fost adus
în Crimeea și dat la lucrul câmpului. Având
acum, că vin armatele românești, împreună cu
soția sa el s'a ascuns într'o pădure și s'a pre-
dat unui batalion românesc care l-a trimis
acasă în România. Deoarece vreme de 23 de
ani el n'a mai vorbit românește, se înțelege
foarte greu cu frații și consătenii săi. Acasă
el a fost dat mort și al lui l-au împărțit averea
ce trebuia s'o moștenească.

Mulțumită publică. Curatoratul bis-
ericii române unite din Sâmbăta ține să aducă
și pe această cale mulțumirile sale, pentru da-
rurile primite dela următorii donatori: Oneliu
Ștefan a Ciurii, pentru două șfeșnice lucrate

artistic de el, în valoare de 1000 lei. 2. Ierina
Savetă din Cârpeștii Mici, pentru una acoperi-
toare de altar în valoare de 1000 lei și pentru
12 lumini. 3. Ierina Mărie, pentru două covoare
în valoare de 1000 lei și șase lumini pentru
altar. 4. Mucic Ana n. Ștreg, pentru două fe-
șigoare la Sf. Anton și un ștergar în valoare
de 800 lei și opt lumini. 5. Lucaci Eva n. Țârț
pentru una față pe o ingenunchetoare în va-
loare de 400 lei și 6. Căciu Catifa pentru un
ștergar în valoare de 300 lei. Tot din darurile
bunilor credincioși ai comunei s'au strâns în
lada Sf. Anton 4100 Lei, cari s'au împărțit ce-
lor nevoiași și necăjiți, la sfintele sărbători ale
Paștilor și Rasallilor. Dumnezeu să primească
și să le răsplătească.

Un nebun își omoară mama cu toporul

O întâmplare de-adreptul șugulitoare s'a
petrecut mai în zilele trecute la Bărlad, în Mo-
dova Tânărul Constantin Jitărășu și-a omorât
mama, o bătă bătrână, în vârstă de aproape
70 de ani.

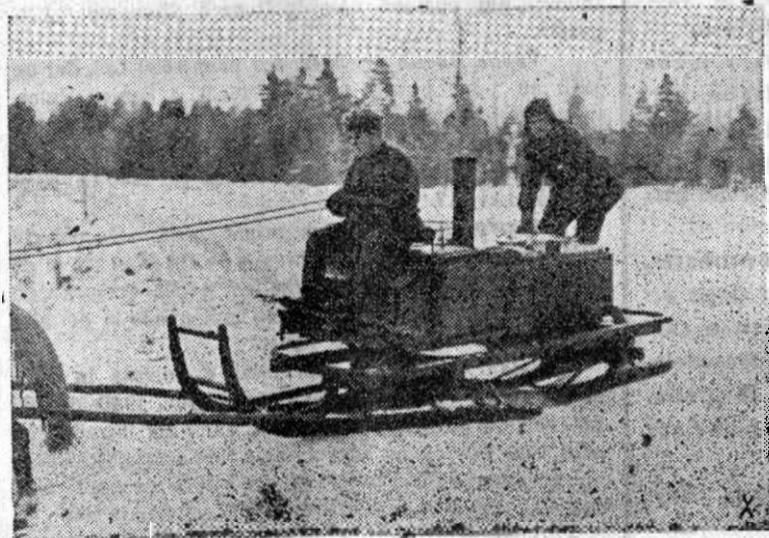
Uigașul Constantin Jitărășu este om cu
școală și pe vremuri a fost un școlar strălucit.
O boală însă îl măcina mintea încetul pe încetul,
de pe când era copilandru, așa că după
isprăvirea liceului și după bacalaureat, Const.
Jitărășu n'a studiat mai departe și a rămas
acasă lângă bătrâna lui mamă.

Trăiau de pe o zi pe alta din puținul ve-
nit al unei pensii. Din zi în zi însă boala tânărului
Jitărășu se înrăutățea, așa că în vremea
din urmă a trebuit să fie dus la casa de nebuni,
unde a stat câteva luni. Reîntorcându-se acasă,
Constantin Jitărășu și-a pus în când să-și răs-
bune pe mama lui, pentru că l-a bîgat într'o
casă de nebuni. Despre lucrul acesta nu se afla
să vorbească chiar și cunoscuților săi. Ba, când
mintea îi era mai tulbură, atunci o amenința
făcîș pe bătrâna lui mamă.

Teama unei mame

Fiindu-i teamă de fiul ei și fiind numai
singură cu el, bîta mamă nu uita ca în fie-
care seară să ascundă securea și alte lucruri
cu care el ar fi putut să-i curme firul vieții. În
seara de 6 spre 7 Ianuarie ea a uitat să as-
cundă securea și s'a culcat oboșită de truda
zilei. Pe când nefericita bătrână dormea, Con-
stantin Jitărășu s'a sculat și cu un topor l-a
despicat fruntea, apoi a tăiat-o în bucăți și a
ascuns-o într'o ladă, pe care a finut-o în bu-
cătărie. Vecinilor cari îl întrebaseră de lipsa
mamei, Constantin Jitărășu le-a spus că s'a
dus la un frate al lui:

După câteva zile însă omorul a fost des-
coperit și fiul nebun care a curmat viața ma-
mei sale a fost arestat.

Capul locului e și în răz-
boiu bucătăria. Fără mân-
care ce ar face bieții noștri
soldați? Mai ales acuma
iarna? În Finlanda bucătăria
e transportată cu sania. Sol-
dații finlandezi prind calul
la sanie, bucătarul învârtește
cu lingura mâncarea, iară
soldații își primesc mîncă-
rica lor caldă și bună.

„Dumnezeu să te întărească, părinte“.

— Cum fura o bandă de țigani cucernici —

În primăvara anului acestuia, într-o dimineață, în curtea preotului Constantin Niculescu din Poenari Uimi, județul Ilfov, a poposit o ceată de țigani sătrari. Șeful lor a cerut preotului să le facă o slujbă pentru lertarea păcatelor.

În vreme ce preotul citea slujba de deslegare și lertare la biserică și o parte din țigani se înclinau smeriți și pocăiți, țiganca Grefina Teodoran Miclescu s'a furisat în casă și l-a furat suma de 450.000 Lei, pe care a găsit-o într-o ladă de lemn.

Mulțumiți apoi și cu sufletele împăcate de rugăciunile făcute pentru ei, țiganii au plătit preotului banii de slujbă și la rândul lor s'au rugat și ei ca Dumnezeu să-l întărească pe preot în necazurile ce vor veni peste el. N'au vult să-l lase chiar în baltă și la despărțire i-au spus smeriți și cucernici: „Apoi Dumnezeu să te întărească părinte în necazurile ce vor veni peste sfinția ta“. Și-au bine, că părintele va avea parte de un mare necaz.

După această ispravă cucernicii țigani au fugit la Craiova, unde cu banii furați și-au cumpărat o casă, iar ce le-a rămas i-au păstrat pentru „zile negre“.

Nu le-a fost de-a bună însă furtul făcut la adăpostul slujbei, căci în toamna aceasta poliția l-a prins pe toți și acum i-a porcit pe drumul judecătoresc și al temniții.

Viețuitoarele și frigul

Frigul e un mare dușman al viețuitoarelor. Multe plante și animale mai ales dintre cele mai mărunte, mor de frig. Oamenii cel mai mulți, se îmbolnăvesc numai din cauza frigului.

Pentru ca să se apere de frig, oamenii poartă îmbrăcăminte groasă, iar locuințele le încălzesc. Animalele de casă sunt îngrijite în adăposturi bune, iar cele sălbatice se îmbracă în blană deasă, ori pene multe și lungi.

Copacii își lapdă frunzele și astfel se apără de îngheț.

Ursul, când vine iarnă, se retrage în bârlog și stă înghemuit până primăvara.

Ariciul și Liliacul facă stau înghemuiți până primăvara.

Multe dintre animale, când simțesc frigul, se vâra adânc în pământ și stau acolo fără nici o grije, până când vine iarăși căldura.

Din multe plante, peștii iarnă nu rămân decât rădăcina, ori tulpina subpământeană, cari stau adăpostite în pământ până primăvara, când din nou încolțesc, cresc și rodesc.

Numerose viețuitoare rabdă frigul cel mai mare, fără să fie vătămate.

Unele animale degerate, ce se par moarte, dacă le desgheți, iar trăiesc. Pești degerați într'un frig de 20 grade, puși în apă cu o căldură potrivită, revin. Asemenea și broaștele, dacă frigul n'a fost mai mare de 28 grade. Despre melci se spune, că revin chiar și dacă au degerat într'un frig de 120 grade.

Serpini degerați, așa că pot fi rupți, duși într-o cameră caldă încă revin.

S'au făcut cercetări asupra muștelor și s'a

constatat, că muștele degerate într'un frig de 100 grade, dacă sunt încălzite, trăiesc.

Plantele încă rabdă frigul cel mai mare. În general, planta pentru ca să poată rabda frigul, își împușinează apa din corp.

Lichenii, lipiți de stâncile înalte ale munților, rabdă frigul cel mai mare, fiindcă în corpul lor se află puțină apă. Asemenea și mușchii, iar sporii — semințele ciupercilor, rabdă și frig de 100 grade și dacă ajung într'un loc cu o căldură potrivită, încoțesc și se dezvoltă.

Jepii ce cresc pe vârfuri de munți au tulpini îndoiicioase ce se târâie pe pământ, pentru ca să găsească puțină căldură.

Multe semințe numai așa încolțesc dacă mai întâi au fost ținute la frig. Așa e grâul de toamnă. Pentru ca să dea spic și să rodească, trebuie să treacă prin gerul iernii. Altfel nu face spic. De aceea, grâul de toamnă nu se poate semăna primăvara. Dacă totuși trebuie să se semăne și primăvara grâul de toamnă, trebuie mai întâi supus frigului. Spre scopul acesta, cantitatea trebuitoare de grâul de toamnă se înmoaie în apă, ca bobul să se umfle și se pornească spre încolțire. Apoi se pune la frig, într-o cameră rece, unde se ține cinci-pase săptămâni, până la vremea când se seamănă grâul de primăvară.

În felul acesta grâul de toamnă își pregătește țesăturile cari vor da spic și vor rodi.

Ion Popu-Câmpeanu

Poșta gazetei

Rugăm pe toți cititorii gazetei, cari ne-au trimis material la rubrica „De prin sate“, să nu se supere, dacă din lipsă de loc am fost siliți să-l prescurtăm.

Sărbu Iacob 4003. Am primit Lei 500 din care am introdus pe 1941 Lei 100, 1942 Lei 200 și 1943 Lei 100 și una sută Lei ajutor pentru gazetă.

Nicu State-Mangalia. „În miez de noapte“ cuprinde chinurile sufletești ale unui om bolnav, căruia soarta l-a hărăzit o cruce grea. Explicarea acestor simțăminte în versuri nu se ridică până la valoarea unei adevărate poezii. Rămâne doar o simplă proză rimată, cel mult, reflexii triste transpuse în versuri, cărora le lipsește puterea de simțire și muzicalitatea poeziei. Versuri ca:

„Cerule este albastru
Frumos și instelat
Doar vântul mai adie
Puternic pe sub nas“.

Nu se pot nici când publica.

Romul Popa 8763. Am primit Lei 180 și l-am introdus pe anul 1941 Lei 175, deci pentru calendar n'au mai rămas decât 5 Lei.

Belea Tralan 9619. Gazeta am sîstat-o începând cu 1 Februarie 1942. Ați abonat-o în Martie 1941 și ați achitat atunci 40 Lei, mai aveți deci de plată 160 Lei.

Cantorul rom. unit Racovița, 10 619. Am primit c. postală și banii pentru calendare și Cărțile Bunului Creștin. V'ați abonat gazeta în Sept 1941. Pe 1941 ați achitat Lei 68 și pe 1942 Lei 115. Mai rămâne de plată pe 1942 Lei 85. Vă rugăm să stăruiți pe lângă ceilalți abonați din comună să-și plătească abonamentul la gazetă.

Vasile Băcilă pr. 5842. Am primit 600 Lei, dar pe 1942 nu i-am putut introduce decât la Braicu Valer, fiindcă numai dănaul a avut achitat abonamentul pe 1941. D-Voastră V'am introdus pe 1939 Lei 100 și 1940 Lei 100, și la Pleșia V. i-am introdus pe 1940 Lei 83 și pe 1941 Lei 117.

Teodor Iod 3167. Am primit în 30 Decembrie 1941 Lei 200, din cari am introdus pe 1941 Lei 175 și pe 1942 Lei 25. Calendare nu trimitem decât aceluia cari achită înainte pe 1942. Dacă ați mai trimis și de alte ori bani, Vă rugăm să ne scrieți.

Iștan Anton 4156. Am primit c. postală în care ne scrieți că aveți o recipisă din 28 Dec. 1940 de 165 Lei. Noi am și primit banii aceia, dar i-am introdus pe anul 1939, fiindcă pe acel an nu a fost achitat. Restanța la abonamentul D-Voastră se trage încă de mult: anul 1933 a rămas neachitat și când ați trimis banii în în 1933 Decembrie 6, s'a trecut pe anul 1932 și de atunci ați rămas întârziat cu un an în urmă cu a-

bonamentul. De le mai țineți recipisele cele vechi ne scrieți și noi cercetăm bucuros toată situația. Banii trimiși acum s'au trecut pe anul 1940 Lei și pe 1941 Lei 150. Mai rămâne de plată, după cânoastre, pe 1941 Lei 25, fiindcă s'a scumpit gazetă pe 1942 Lei 200.

Valeriu Gușellă 2589. Banii l-am primit, mai am de achitat pe anul 1942.

Pr. Valeriu Sasu. Am primit banii și pentru Cărtile Parohial și pentru cei 3 abonați, însă calendare nu-s în drept să primească decât Gh. Vidac fiindcă ceilalți au avut restanță.

Ioan Măsarlu, paroh Cașoaf. Ați trimis abonamentul pe 1942 pentru Achim Simion Nr. 10.614, scrieți că abonamentul pe 1941 este achitat, dar la în carte nu vedem să fi trimis pe 1941 nici un ban. Dacă a trimis, să ne scrie, în ce timp a trimis, ca putem cerceta.

Nic. Plută 729. Banii l-am primit și gazetă merge din nou, dar taxa pentru provocare văd că ați trimis-o. Când veți trimite abonamentul, Vă rugăm să o trimite și aceea. Calendare nu mai avem.

În serile de iarnă

Cărțile cele mai potrivite pentru cetitorii din popor sunt „Cărțile bunului creștin“. Sunt scrise pe înțelesul tuturor și cuprind mult învățătură mântuitoare pentru suflet. Aceia care vreau să aibă o carte plăcută de citit, să ceară dela Blaj „Cărțile Bunului Creștin“ scrise de pâr. Iuliu Maior:

- No. 1. Păcatul, cel mai mare rău din lume, ediție II. Lei 100
2. Pe calea desăvârșirii, ediția II. „ a
3. Bolșevicii și biserica, (s'a epuizat) „
4. Darul lui Dumnezeu „
5. Adevărata fericire „
6. Taina spovedaniei „
7. Tâlcuirea apostolilor din toate duminicile de peste an, în trei volume „
8. Legea strămoșească „
9. Tâlcuirea evangheliilor din toate sărbătorile de peste an „
10. Tâlcuirea apostolilor din toate sărbătorilor de peste an „
11. Taina tainelor, sfânta cuminicătură „
12. Sfânta liturghie, jertfa Legii Noi „
13. Durerea, sora noastră nedesăvârșită „
14. Tâlcuirea evangheliilor din toate duminicile de peste an „
15. Cărticica mirilor „
16. Cărticica soților de căsătorie „
17. Cele șapte cuvinte de pe cruce ale lui Isus „
18. Cum să ne creștem copiii „
19. 54 Predici scurte pentru popor, întocmite după texte din apostolii duminicilor „

Toate aceste broșuri sunt scrise de pâr Iuliu Maior, directorul acestei gazete, și se pot cere dela „Librăria Seminarului“ Blaj ori de oriicare altă librărie din țară.

Ele sunt scrise pe înțelesul tuturor și sunt foarte potrivite și pentru premii și cadouri.

Nr. 121-1941

Publicație de licitație

Subsemnatul Deleat judecătoresc prin acest publică că în baza deciziei Nr. G. 1917-1941, 1918-1941, 1919-1941, 1920-1941 și 1921-1941 a judecătorei din Blaj în favorul reclamantului Constantin Olteanu reț. prin avocatul Dr. Constantin Olteanu, pentru încasarea creanței de 2330 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 9 Februarie 1942 orele 2 p. m. la locul în comuna Spătaac la domiciliul următorului, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 40 stive albine 5 kgr. miere de albine, 1 țifonier și un extract de miere în valoare de 22.750 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare Blaj, la 14 Ianuarie 1942.

126 (1-1) V. Bărbulescu, delegat judecătoresc